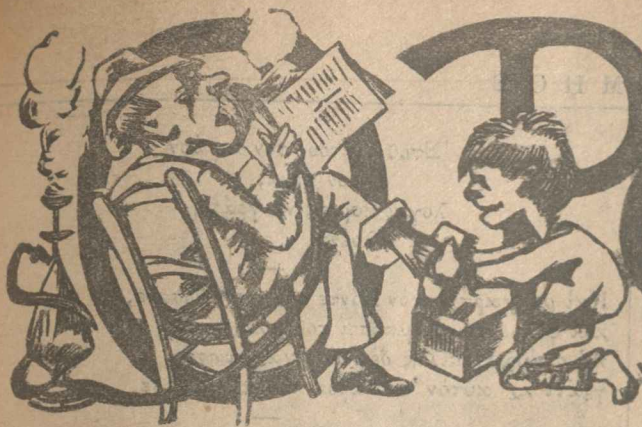

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' εννιακόσια ιβία,
δράσις και φιλοπαιρία.

Δέκατον κι' εννατον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Των όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρονδα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — απ' ευθείας προς έμέ
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τα ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι σ τ ό χ έ ρ ι .

Είκοστή Δεκεμβρίου-κι' εδδόμη,
από λάσπαις γεμίζουν οι δρόμοι.

Πούντος όκτακόσα σύν-είκοσιέξη,
μπακαράς, πασέτα, κι' ό παράς ός τρέξη.

**Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Εμείς που πόρταις, Περικλή, ποτέ μας δέν κτυπούμε,
σήμερ' ός τής κτυπήσωμε κι' έρώτα: νά τά 'πούμε;
Πές τα, καυμένη Περικλή, μέσα 'στό κράτος τουτο
ού μέ τή φουσαρμόνικα κι' έγώ μέ τό λαγούτο.

Π.— Νά σάς τά 'πούμε:... 'πέστε τα...
μά τά σκυλιά σας δέστε τα.
Ρωμηοί, καλησπερούδια,
ν' αρχίσωμε τραγούδια.

Και πάλι θά τά ψάλωμε για κάθε μας πατέρα...
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, του χρόνου πρώτ' ήμέρα...
'Από περάτων έρχονται τρεις μάγοι δίχως δώρα
κι' άστρον λαμπρόν τους οδηγεί του κράτους σας ή ψώρα.

'Βρίσκουν χρυσάφι περισσό
'στούς δρόμους σκορπισμένο,
'βρίσκουν τόν ήλιο τόν χρυσό
σέ σύννεφα κρυμμένο.

'Βρίσκουν και πάλι τόν Ρωμηό σάν κι' άλλοτε Σγαρίλιο
μέ χέρια λερωμένα,
ζητούν χαρτονομίσματα, κι' εκείνα σάν τόν ήλιο
τά βλέπουνε κρυμμένα.

'Αρχαίος δόξης Χαλιμά
μεγάλας ψάλλει ρήσεις...

Θρήνος άκούετ' έν Ραμά
κι' είναι συχνάτσας κρίσις.

Μές 'στών εμπόρων κρύβεται
τής κάσσαις — ώϊμένα! —
και τό Κουβέρνο θλίβεται
και τάχει σάν χαμένα.

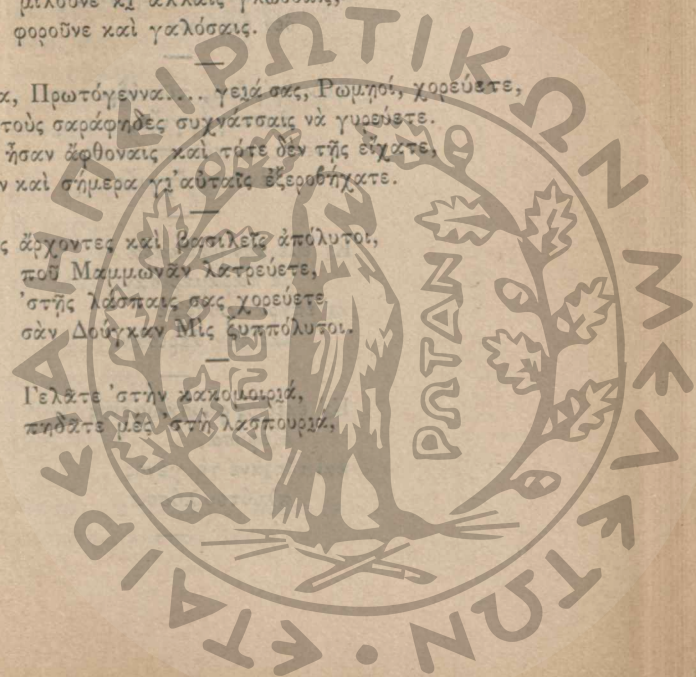
'Στόν ούρνό σας ξαστεριά
Χαλδαίοι μάγοι δέν κυττούν,
και τρέχουν μέσ 'στή λασπουριά
και πλάτσα πλούτσα τήν πατούν.

Κόσμος τους βλέπει κι' άπορεί,
'μιλούν και γλώσσα μαλλιχρή,
'μιλούνε κι' άλλαις γλώσσαις,
φορούνε και γαλόσαις.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... γελά σας, Ρωμηοί, χορεύετε,
και σύρτε 'στούς σαράφηδες συχνάτσας νά γυρεύετε.
Μά κι' όταν ήσαν άφθοναίς και τότε δέν τής ελάτε,
και τότε σάν και σήμερα γι' αυτάίς έξεροθήχατε.

Ξεροκαμπίας άρχοντες και βασιλείς άπόλυτοι,
που Μαμμωνάν λατρεύετε,
'στής λάσπαις σας χορεύετε
σάν Δούγκαν Μίς ευπρόλυτοι.

Γελάτε 'στην κακομοιριά,
πηδάτε μέσ 'στή λασπουριά.

κι' ὡς περνοδὶν' ἡ λίμνα σὰς...
μωρὲ χαρὰ στὸ κλῖμα σὰς.

Γιὰ κύτταξε τὸν οὐρανό,
τὸν ξάστερο, τὸν γαλανό,
τί χάλι τόχει τώρα...
μέρα καὶ νύκτα μπόρα.

Κι' ὅλοι φωνάζουν: κρῖμα!
'χάλασε καὶ τὸ κλῖμα,
ποῦ τὸ θαυμάζουμε κι' ἐμεῖς,
κι' ἡ Ντοῦζε κι' ὁ Κοκλὲν κι' ἡ Μίς.

Ρωμηοί, ποῦ θὰ ζεστάνετε τὴν ραχοκοκαλιά σας;
ἂν κι' ἡ λιγκάδα σας χαθῇ
ὁ κόσμος θὰ σὰς σιχαθῇ,
καὶ τότε βάλτου ρήγανη, πηγαίνετε καλλιὰ σας,
κι' ἐλάτε σεῖς, Φιλέλληνες, ὅπου τοὺς ἀγαπᾶτε,
καὶ βγάλτε τῆς σκούφιας σας καὶ τοὺς Ρωμηοὺς κτυπᾶτε.

Φ.—Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα,
καὶ πάλι μάγοι, βρὲ παιδιὰ, μᾶς ἔρχοντ' ἐδῶ πέρα.
Παίξει λαγοῦτο γύρω των, κλαρίνο καὶ βιολί,
καὶ βγάζουν τῆς γαλόσας των καὶ μπαίνουν στὴ Βουλή.

Βλέπουν τὰ νέα κάλλη τῆς,
τὰς ἑδρας, τοὺς λαμπτήρας,
βλέπουν καὶ τὴν ἀγκάλη τῆς
τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας.

Γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν
καὶ σοβαροὶ τὸν προσφωνοῦν
γιὰ νέο μας Μεσσία
καὶ γίνονται θυσιά.

Βλέπουν καὶ τὸν Σιμόπουλο κοντὰ του,
τὸν φίλον καὶ πιστὸν συνάρχοντά του.
Ἦταν παραχωμένος στὴ δουλειὰ
καὶ γύρω του ἔγαυίζανε σκυλιά.

Ἀρχίζε κατὰ μόνας
κι' ἐτελείωνε,
κι' ἂν κι' ἦταν χειμῶνας
δὲν ἐκρύωνε.

Τοὺς θρόμβους τῶν ιδρώτων
ἀπεστράγγιζε,
κκνένας ἐκ τῶν πρώτων
δὲν τὸν ἄγγιζε.

Κι' ἐμὲ τὸν μασκαρᾶ
μὲ παραμέρισαν,
κι' ἐπῆραν φυσερά
καὶ τὸν ἀέρισαν.

Κι' ἐκεῖνος φουσκωμένος
ἐξεφύσα,
καὶ τὸ πῆγε τὸ γένος
πλούτου λύσσα.

Ἐτοῦ κράτους τὸν σαράφη
δίνουν πένα,
λογαριασμοὺς νὰ γράφῃ
ὁλοένα.

Καὶ μὲ χαρτὰ τὸν Κόντε τὸν φασκιώσανε,
καὶ φίλοι του καμπύσοι τοῦ κακώσανε,
κι' ὁ κύρ Βασίλης δὲν τὸν ἐχαίρετ' ἔτι
γιατὶ κι' αὐτὸν 'στὰ κρύα τὸν παραίτησε.

Ὁ Κόντες ἄλλων γνώμη δὲν ἐγύρεψε,
μόνος μὲ τὸν Μπουφίδη τὰ μαγεῖρεψε,
μῆτε τὸν κύρ Βασίλη δὲν ἐρώτησε
καὶ τοὺς πιστοὺς φαρκάκι τοὺς ἐπότισε.

Πάει κι' ὁ Λεωνίδας
ὁ Σπετσιώτης,
δειχθεὶς σὲ καταιγίδας
φίλος πρώτης.

Κι' ὁ Τσαμαδός, μὰ κι' ἄλλοι,
ποῦ τὸν ὕμνησαν,
φωνάζουν γιὰ τὸν Ράλλη
πῶς τὰ 'πρύμνησαν.

Πολλοὶ τῶν βουλευτῶν
τὸν πλησιάζουν,
καὶ μόσχον σιτευτὸν
τοῦ θυσιάζουν.

Κι' οἱ μάγοι τῶν Χαλδαίων
λένε κατὰ
περὶ στρατῶν σπουδαίων
τοῦ Κορφιᾶτη.

Κρεμοῦν εἰς τὸ λαϊμὸ τοῦ κουδουνίστραις,
τοῦ δίνουνε καὶ Κόστος κουβαρίστραις,
τῆς μὲν νὰ κουδουνίξῃ γιὰ πολέμους,
τῆς δὲ νὰ κουβαριάζῃ τοὺς ἀνέμους.

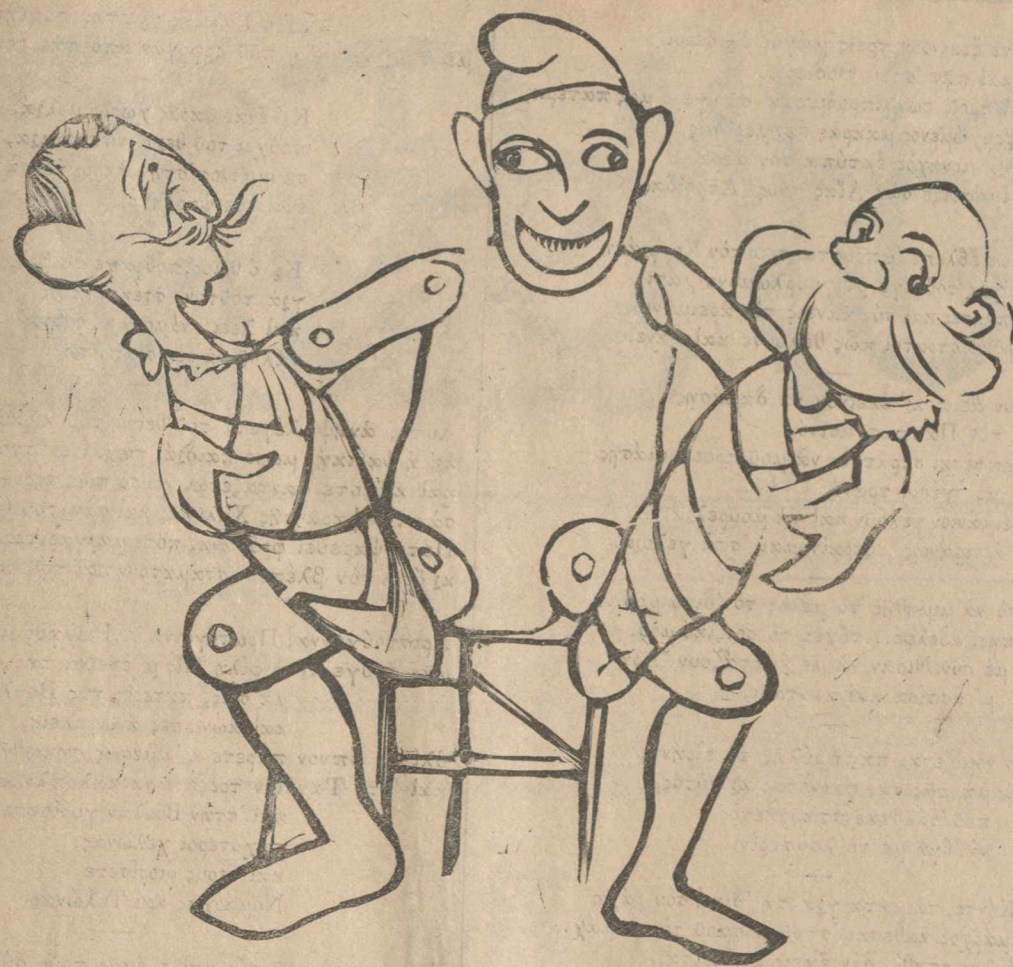
Χαῖρε, τοῦ λένε, Κόντη,
τί μᾶς γένεσαι;
νέος σωτὴρ τῶνόντι
ἐκκαθαίνεσαι.

Ὅλους μᾶς ξεμουδιάζεις
μὲ τὴν κρᾶσι σου,
στρατεύματ' ἀραδεύεις
μὲς 'στὴ δρᾶσι σου.

Χάνουν πολλοὶ τὸν νοῦ των,
ὅλοι τρέμετε,
τὸ κράτος μας εἰς τοῦτον
ἐκκακρῆμεται.

Κι' αὐτὸς γιὰ νὰ τρομάξῃ
τὴν ὑφήλιον
πρὸς δρᾶσιν ἐτοιμάζει
τὸ Βασίλειον.

Γιὰ στόλους καὶ συντάγματα
κινεῖται,

μὰ σὺ γιὰ τέτοια πράγματα
δὲν εἶσαι.

Ἐσὺ γιὰ πατινάδες
ἐτοιμάσου,
κι' ὡς λὲν ἡ Σπιανάδες
τόνομά σου.

Μᾶς μπαίνει 'στὸ ρουθοῦνι
τὸ μπουρίνι σου,
δὲν πάει τὸ σπιροῦνι
'στὸ λουστρίνι σου.

Σταμάτησε, Κορφιᾶτη,
καὶ τὸ κρᾶνος σου
δὲς το 'στὸν διπλωμάτη
τὸν Ρωμᾶνο σου.

Μὲ τῆς εἰρήνης ἔλα
τὸν κεκούφαλο,
καὶ μύρισε κανέλα
καὶ γαρύφαλο.

Μονάχα Σκαρπινάτος
θὰ γεραίρεσαι,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ κράτος
θὰ τὸ χαίρεσαι.

Ἦμους τῷ Κερκυραίῳ τῷ Σωτήρι μας,
ὅπου δὲν θὰ χαλάσῃ τὸ χατήρι μας,

καὶ 'στὸν καινούριο χρόνο
μὲ μπουνάσσα
θὰ πολεμοῦμε μόνο
γιὰ συχνάσσα.

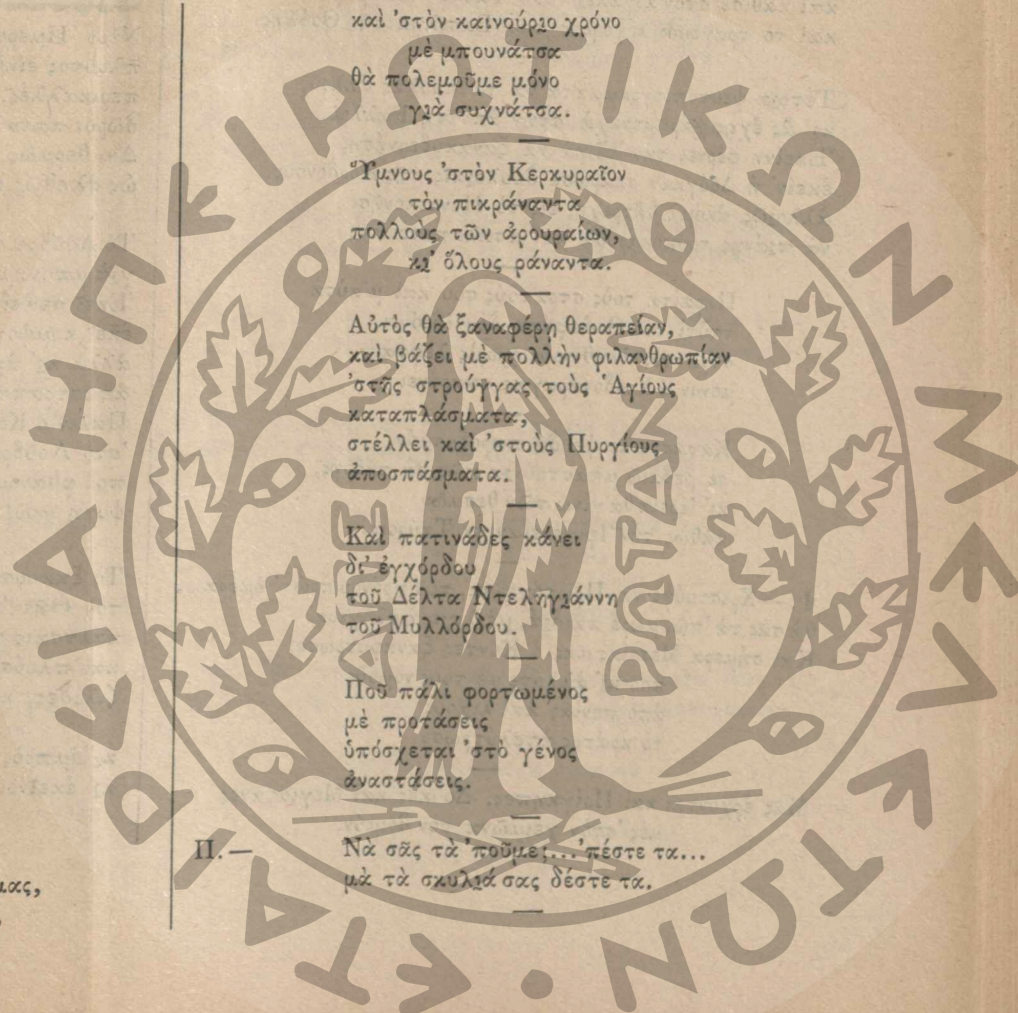
Ἦμους 'στὸν Κερκυραῖον
τὸν πικράναντα
πολλοὺς τῶν ἀρσενίων,
καὶ ὅλους ράναντα.

Αὐτὸς θὰ ἐκκαθάρῃ θεράπειαν,
καὶ βάζει μὲ πολλὴν φιλελευστίαν
στῆς στρογγυλὰς τοὺς Ἀγίους
καταπλάσματα,
στέλλει καὶ 'στους Πυργίους
ἀποσπάσματα.

Καὶ πατινάδες κάνει
δὲς ἐγγόρδου
τοῦ Δέλτα Ντεληγιάννη
τοῦ Μυλλόρδου.

Ποῦ πάλι φορτωμένος
μὲ προτάσεις
ὑπόσχεται 'στὸ γένος
ἀναστάσεις.

Π.—Νὰ σὰς τὰ ποῦμε... πῆστε τα...
μὰ τὰ σκυλιά σας δεστέ τα.

Ἀπὸ τὸν Κόντε ξεκινοῦν τρεῖς μάγοι θλιβεροὶ
καὶ πᾶν 'στοῦ Θεοδώρη.
Πέφτουν κι' οἱ τρεῖς τῶν μπρούμυτα 'στὸ γέρο μας πατέρα,
ποῦ 'ξέσχιζε βρυχώμενος μακρὰς ἐφημερίδας,
καὶ μὲ καδρόνια μοναχὸς ἐκτύπα τὸν ἄερα
νομίζων πῶς ἐμάστιζε σὰν Αἴας τοὺς Ἀτρεΐδας.

Κι' ἐνόμιζε πῶς ἔβλεπε 'μπροστά του τὸν Κορφιᾶτη
καὶ τέτοια λόγια τοῦλεγε μὲ γουρλωμένο μάτι:
Τώρα μοῦ 'ξυπνήσες καὶ σύ, κάνεις τὸν ἀρειμάνιο,
χωρὶς νὰ ξέρης οἱ στρατοὶ πῶς θέλουνε καὶ δάνειο.

Ἐσὺ δὲν ἦσουν ἄξιος κι' ἐκείνον νὰ δαμάσῃς
τὸν Παππαστασινό,
καὶ τώρα σκέπτεσαι στρατοὺς νὰ μοῦ προετοιμάσῃς
μὲ σχέδιο τρανό;
Μὲ σὲ τὸν ἀρειμάνιον γελοῦν καὶ τὰ μουρέλια...
κι' ὁ Κόντες ἀρειμάνιος... ξεραινομαὶ 'στὰ γέλοια.

Θέλεις καὶ σὺ νὰ μιμηθῇς τὸ μένος τὸ 'δικό μου...
ἐγὼ μὴ βλέπης, ἀδελφέ... τῷχει τὸ ροιζικό μου,
κι' ὡς τώρα μὲ συνείθισαν νὰ μὲ κυττάζουν Ἀρη
μ' ἀσπίδα καὶ κοντάρι.

Καὶ σπάνιον νομίζεται παππούλης ἐν εἰρήνῃ,
μὰ πῶς σὰς φαίνεται κι' αὐτός,
ποῦ 'βάλθηκε σταυραετός
νὰ 'βγῇ μὲ τὸ λουστρίνι.

Δὲν εἶναι, Κόντε, τᾶρματα γιὰ τὴ 'δική σου ράχη
κι' ὡς πολεμάρχος κάθεται 'στοῦ κόσμου τὸ στομάχι.
Ἐσὺ δὲν ἔβαλες σπαθί, δὲν ἔχεις φαβορίτα,
'μπροστά σ' ἐμένα φαίνεσαι σὰν κοντορεβιθούλης,
καὶ κάθισε 'στὸν ἀργαλειὸ σὰν Φάουστ Μαργαρίτα
καὶ τὸ τραγοῦδι λεγε μας τοῦ Βασιλεῖ τῆς Θούλης.

Τέτοια ψευτοπρογράμματα νὰ τὰ πουλᾷς ἄλλου,
κι' ἄς ἔχῃς χάρι μοναχὰ 'στὴν ἄπιστη Ραλλοῦ.
Ἐκείνη φέρνει τὴν Ἑλῆ νὰ ξανακυβερνήσῃ,
ἐκεῖν' ἡ Δούγκιν 'σκάρωσε δουλειαὶς τῆς Κορδονοῦς,
ἀλλοιῶς ἀκόμη θάτρεχες εἰς τὸ Ποντικονῆσι
νὰ πιάνῃς τρυποκάρυδα καὶ τσαλαπετεινοὺς.

Παραίτα τοὺς στρατοὺς σου καὶ μ' αὐτὰ
ταῦτι τοῦ Θεοδώρη δὲν ἰδρώνει,
στρατοὺς ἀληθινοὺς χωρὶς λεφτὰ
μόνον ὁ Κορδονάραγας σκαρόνει.

Κατάστειλε ψευδῇ παροξυσμόν,
σὲ βεβαιῶ μπαστούνια πῶς θὰ τᾶβρης,
κι' ἱέρεια θὰ γίνω τῶν θεσμῶν
καθὼς τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Ταύροις.

Φ.—Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα...
θὰ σὰς τὰ πῶ, μωρὲ παιδιὰ, μὲ λιγερὴ φλογέρα.
Καὶ σήμερα Μεσσίας μας ὁ Κόντες ξαναφύτρωσε,
ποῦ κι' ἄλλοτε μὲ τοὺς νομοὺς
ἀπὸ πενίας καὶ λιμοῦς
τὸ κράτος ἀπελύτρωσε.

Μᾶς ἔρχονται καὶ Πρίγκηπες, Δούκες καὶ Μεγιστᾶνες
μὲς 'στὸν χειμῶνα τὸν δριμύν,

κι' ὁ Ράλλης γίνεται ποιμὴν
μὲ τοὺς ἀμνοὺς, ποῦ 'ξέφυγαν ἀπὸ τῆς ξέναις στάναις.

Κι' ἕνας ψαρχὸς χωρὶς μιλιὰ,
ποῦχει τοῦ θεοῦ τοῦ κακίκα,
σκυμμένος 'στὴν ἀκρογαλιὰ
ἐψάρευε ψαράκια.

Κι' ὁ θεὸς, ποῦφαγε τὸ βίος
γιὰ τοῦτον, στέκει πίσω,
καὶ λέει: νάμουν κοκοβίος
νὰ λθῶ νὰ σὲ τσιμπήσω.

Αὐτὸς ἀνῆψι λέγετα τοῦ θεοῦ τοῦ κλαψάρη,
κι' ἡ ψαρκιή, μωρὲ παιδιὰ, πηγαίνει 'στὸ σκαρὶ του,
καὶ κάποτε φαντάζεται χρυσὸ πῶς σέρνει ψάρι
σὰν τὸν ψαρχὸ τῆς Χαλιμᾶς καὶ σὰν τοῦ Θεοκρίτου.
Πότε ψαρεύει φρύγανα, τότε μαργαριτάρια,
κι' ὅσοι τὸν βλέπουν σταματοῦν καὶ τοῦ φωνάζουν: ψάρε.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... Ρωμηοὶ μου, καλορίζικα...
μᾶς ἔφυγε κι' ἡ φίλη Μίς μ' ἐκεῖνα τῆς τᾶρσίτικα...
μὰ σεῖς, πατέρες τῆς Βουλῆς
καὶ κώνωπες ἀνωφελεῖς,
ὀλίγον ὕπνον πάρετε κι' ἀμέσως σηκωθῆτε
καὶ 'στὸ Ταμεῖον τρέξετε νὰ καλοπληρωθῆτε,
καὶ 'στὴν Βουλὴν γυρίσετε
ταχύτεροι χελώνας,
καὶ νέους διορίσετε
Νομάρχας καὶ Τελώνας.

Δώστε μὲ μουντζὰ καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς δύο φαμφαρόνους,
ποῦ σὰς τὰ λέμε 'στὸ «Ρωμὴ» δεκαεννέα χρόνους.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστῆ,
πλοῦτος εἰκόνων γλαφυρῶν, ὕλη ξεχωριστή,
περικαλλές, ἐπαγωγόν, τερπνότατον, ποικίλον,
δῶρον καταλληλότερον ὅλων τῶν καταλλήλων.
Διὸ θερμῶς συστήνεται πρὸς ὅλους κι' ἀπὸ μᾶς
ὡς ἀληθῶς πολῦτιμος καὶ πρῶτος μποναμάς.

Τὸ Λοῦβρο τὸ περίφημο, τὸ ξακουστό, τὸ μόνο,
γιὰ μποναμάδες μᾶς καλεῖ μὲ τὸν καινούργιο χρόνο.
Ἐκεῖ δὲν εἶναι χωράτ' αὐτὸ ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παίζει,
ἐκεῖ κομψοτεχνήματα καὶ σκεύη τῆς τραπέζης,
ἀλλὰ κι' ἀγγεῖα θαυμαστά μετὰ τοσούτων ἄλλων
ἀπαστραπτόντων ἀληθῶς καὶ τηλαυγῶν κρυστάλλων.
Πάλιν ὁ Κανελλόπουλος θὰ μᾶς ἐκπλήξῃ τώρα...
'στὸ Λοῦβρον ἀγοράζοντες λαμβάνετε καὶ δῶρα,
ποῦ φθάνουν ἀπὸ δρόμους δραχμὰς 'στῆς ἐκατὸ...
ψυχὴ μου!... τί δὲν εἶν' ἐκεῖ... καὶ τὸ καὶ τὸ καὶ τὸ.

Τὸ ξακουστό Σικάγο μεσ' 'στὴν ὁδὸν Αἰδίου
τοῦ Θῆτ' Ἀντωνοπούλου τὸν κόσμον κατακτᾷ...
καλτσάκια γιὰ κάθε πόδι καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου,
καὶ πλούσιον εἰς εἶδη ποικίλα καὶ πλεονά,
ζιλέδες, κασχορσέδες, φανέλαις, ἐσφορά,
κι' ὅλα μαζί καὶ χωρὰ,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸ Σικάγο καὶ 'στὴν Ἀμερικὴ
κι' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἔχουν νὰ βάλουνε βρακί.